

Mester Györgyi

Virágos jókedvemben

Buszban ülve, kifelé bámultam az ablakon. Mellettem hol gyorsabban, hol lassabban suhant el a táj. Utam erdőn vezetett keresztül. Az útpadka füves volt, de kora tavasz lévén, nem zöldellt, hanem sárgállott. Na, nem a pázsit száradt ki, csupán a zsenge zöldet szinte elnyomta a tengernyi bolyhos fej, a gyermekláncfű sárga gombjai.

Eszembe jutott, még nem is olyan régen, nem tudtam megállni, hogy a tavaszi réten járva le ne tépjek egy kazalnyt belőlük. Hol vázába szánva, azzal a tudattal, hogy estefelé a szirmok bezárulnak, és nem marad más, csak a zöld, babszemnyi gubó. Hol azzal a céllal, hogy koszorút kössek belőlük, mintegy környezetem előtt is fitogtatva ebbéli jártasságomat.

Aztán egy idő után rájöttem, a virág meghal, ha letépik, elfonnyad, a birtoklásával járó öröm elvész, szomorúság lép a helyébe. Ma már nem tépnék le egyetlen vadvirágot sem. Úgy szép, ahogy, és ahol van. Mindenki a maga helyén ér a legtöbbet.

Az utat szegélyező virágfolyamot látva, kedvem támadt leszállni, és megsimogatni a kis sárga pihés fejeket, megcirógatni, összeborzolni őket. De hagyni ott és úgy, ahogy az anyatermészet megteremtette azokat. Mert a virágok valójában csodák. Mindegyik valóságos remekmű, egy kis ékszer, mellyel a természet megajándékozott bennünket.

Az egyetlen örökérvényű dolog a világon, melyben csalódnai képtelenség, a valós természet. Mely soha nem csal meg, nem csap be, mindig csak ad, és amit ígér, biztosan betartja.

Nincs tavasz kikelet nélkül, a fák lombosodnak, a virágok bimbót növesztenek, kitárják kelyhüket, általuk lesz színes, élvezhető és élhető a világ.

És mi a tél? Csupán szünet, a pihenés ideje. A nagy erőgyűjtés, készülődés a tavaszra, amikor aztán kirobban az élet, burjánzik a sok zöld, kemény levelek, bársonyos szirmok, kéjes illatok, színorgia... Lehet ezt nem csodálni?! A Föld ereje, gazdagsága annyira nyilvánvaló.

S ha jön a nyár, a tobzódás fokozódik. A színek páratlan kavalkádja, s egyre nemesebb virágok nyílnak, melyek szépek a szemnek, de talán a szerényebbek, kedvesebbek a szívnek.

S e gondolatoktól egyszerűben jókedvem lett, virágos jókedvem.